

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
przy uczestnictwie M. G., E. J., E. K., J. M., P. M., A.G., A. G., R. J., M. K. K., B. B.,
M. G., D. G., A. K., P. K., T. R., A. R., K. R., Z. F., J. R., H. T. G., J. G., A. J., K. sp.
z o.o. w K., Gminy Miejskiej K. i B. sp. z o.o. w K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Gminy Miejskiej K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wnioski uczestników o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Gmina Miejska K. uczestniczka postępowania z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K. o zasiedzenie wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 września 2018 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 marca 2017 r. poprzez oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wynikającą z błędnej - w jej ocenie - interpretacji faktów bezspornych w sprawie i wyciągnięcia z nich wniosków natury prawnej budzących poważne wątpliwości.

Zgodnie z wielokrotnie wyrażanym stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurystyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Argumentacja skarżącej nie pozwala na przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinno odnosić się do konkretnych przepisów prawa i koncentrować się na wykazaniu, w jaki sposób ich naruszenie doprowadziło - w ocenie skarżącego - do wydania oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia. Przy czym oczywista wadliwość musi charakteryzować się jednoznacznością, nie może dotyczyć sfery luzu decyzyjnego sądu, ani też odnosić się do faktów, które zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego

można interpretować na różne sposoby. Skarżąca Gmina ma rację twierdząc, że w określonych przypadkach błędna ocena stanu faktycznego sprawy może stać się przedmiotem skargi kasacyjnej, jednak jej uwadze umyka okoliczność, że może to stać się jedynie wówczas, gdy sąd rozpoznający sprawę przekroczy zasady swobodnej oceny dowodów, tj. kiedy jego wnioski są nielogiczne lub sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. W niniejszej zaś sprawie Sąd Okręgowy jasno i precyzyjnie wskazał, jakimi przymiotami powinno charakteryzować się posiadanie, by można je było uznać za samoistne w dobrej wierze w złożonym kontekście budynku, którego pomieszczenia są zazwyczaj wynajmowane. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się zaś w rozumowaniu Sądu Okręgowego luk ani nieścisłości logicznych.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.